

Arrest

**nr. 120 889 van 18 maart 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DANNEELS, die *loco* advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POOTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 8 maart 2013 te Roeselare in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Op 11 maart 2013 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 30 augustus 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 12 september 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11/03/2013 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend noch regelmatig zijn. Ter staving van de bestaansmiddelen werden volgende bewijzen voorgelegd:

- Een bewijs dat de Belgische onderdaan in de periode januari 2012 - februari 2013 werkloosheidsuitkeringen heeft ontvangen.*
- Bewijzen van tewerkstelling als interim-werkkracht voor de maanden december 2012, januari 2013 en maart 2013.*
- Bewijs van stortingen kinderbijslag.*
- Bewijs van stortingen onderhoudsgeld.*
- Een attest van het OCMW van Roeselare dat er een leefloon werd uitbetaald voor de periode 24/02/2012 tot 19/07/2012.*

Gezien zowel het leefloon als de kinderbijslag vallen onder het voormelde punt 2°, kunnen deze middelen niet in overweging genomen worden in de evaluatie van bestaansmiddelen. Het betreft immers een aanvullend bijstandsstelsel en een gezinsbijslag.

De bestaansmiddelen uit de werkloosheidsuitkering kunnen in overweging genomen worden gezien de Belgische onderdaan heeft aangetoond interimarbeid te hebben verricht. Echter, wanneer we deze middelen maandelijks in overweging nemen blijkt dat ze onvoldoende toereikend zijn om aan de gestelde voorwaarde te voldoen. In de periode december 2012 - maart 2013, de meest recente maanden, bedroegen de gemiddelde maandelijkse netto-inkomsten ongeveer 860 euro. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor haar alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Tevens zijn de voorgelegde bewijzen van interim-arbeid onvoldoende regelmatig en stabiel. Er werden slechts bewijzen van 3 maanden voorgelegd die bovendien ook onregelmatig zijn.

Tenslotte werden er ook bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat de Belgische onderdaan een onderhoudsgeld ontvangt. Dit onderhoudsgeld wordt volgens de voorgelegde bewijzen maar gestort tót augustus 2012. Bijgevolg is het onvoldoende recent. Tevens gaat het om een storting met de

vermelding onderhoudsgeld, nergens wordt een bewijs aangebracht dat het zou gaan om een verplichte betaling waarop mevrouw iedere maand aanspraak kan maken.

Bijgevolg werd er niet voldaan aan de voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis, §§ 1 en 2, 4°, 40ter en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Eerste onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat de bestreden beslissing steunt op feitelijk onjuiste gegevens.

[...]

Bij nazicht van het administratief dossier blijkt dat de Belgische partner in de bedoelde maanden volgende werkloosheidsuitkering genoot:

- december: 746,85 EUR;*
- januari: 1.082,40 EUR;*
- februari: 1.005,57 EUR;*
- maart: destijds nog niet gekend gezien aanvraag dateert van 11/03/2013)*

Het maandelijks inkomen uit werkloosheidsuitkering bedraagt aldus gemiddeld 944,94 EUR, hetgeen op zich reeds meer is dan 'ongeveer 860 EUR' zoals verwerende partij verkeerdelijk stelt in haar beslissing.

Daarnaast genoot de partner van verzoeker ook nog inkomsten uit (interim)tewerkstelling. Deze inkomsten werden trouwens ook meegedeeld, zoals blijkt uit de beslissing, en bedragen:

- December 2012: 476,34 EUR*
- Januari 2013: 152,54 EUR;*

Dit betekent dat het referentieinkomen van de partner van verzoeker gedurende de meest recente periode (zijnde de periode die verwerende partij zelf selecteert), 1.154,56 EUR per maand bedraagt, en NIET 'ongeveer 860€'.

Deze inkomsten zijn weldegelijk regelmatig, aangezien verzoekster nog steeds inkomsten uit tewerkstelling ontvangst.

Er kan evenmin beweerd worden dat deze inkomsten niet regelmatig zijn. Uit de voorgelegde stukken blijkt juist het tegendeel (stuk 3, 4, 5 en 6).

Voor de meest recente maanden blijkt volgende inkomsten uit respectievelijk tewerkstelling en werkloosheidsuitkering:

Juni 2013: $883,10 + 385,60 + 48,85 = 1.317,55$ EUR

Juli 2013: $907,60 + 426,19 = 1.333,79$ EUR

Augustus 2013: $1.129,25 + 324,72 = 1.453,97$ EUR

Opnieuw is dit zonder rekening te houden met het onderhoudsgeld dat maandelijks wordt gestort (stuk 5).

Verwerende partij is echter bij haar beoordeling uitgegaan van een totaal verkeerd referentieinkomen van ongeveer 860 EUR per maand. De conclusie van verweerder, dat dit inkomen beneden de armoedegrens van 1.000,00 EUR per maand ligt, is hierdoor ook feitelijk onjuist !

Verzoeker wijst daarnaast ook nog op het ontvangen onderhoudsgeld van 298,02 EUR per maand. Dit bedrag wordt regelmatig gestort (ook nu nog) en wordt niet vermeld in artikel 40ter, 2° Vw. als inkomsten waarmee geen rekening zou mogen gehouden worden.

Er kan enkel besloten worden dat de bestreden beslissing uitgaan van manifest verkeerde feitelijke gegevens en daaruit ook onjuiste gevolgtrekkingen neemt.

De feiten waarop een beslissing steunt moeten uiteraard bestaan en juist zijn (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen, die Keure, Brugge, 1999, 152*). Het volstaat zelfs dat de feiten niet onomstotelijk vaststaan en er ernstige redenen zijn om te twifelen aan de correctheid (RvS nr. 69.858, 27 november 1977). Indien de beslissing gesteund is op een verkeerde feitengaring, dringt een vernietiging zich op (RvS nr. 60.334, 20 juni 1996).

Verwerende partij gaat uit van totaal verkeerde bedragen, zodat uiteraard haar beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Het is niet uit te maken of verwerende partij tot dezelfde beslissing zou gekomen zijn mocht zij wel uitgegaan zijn van de juiste bedragen.

Huidige middel is dan ook gegrond.

[...] Tweede onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat het inkomen van de Belgische partner voldoet aan het referentieinkomen.

De beslissing tot weigering van verblijf wordt gemotiveerd op basis van het ontbreken van bewijzen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zeggende dat het gemiddeld netto-loon slechts 860 EUR per maand zou bedragen en terwijl de armoedegrens in België 1.000,00 EUR bedraagt.

Het maandelijks inkomen uit werkloosheidsuitkering bedraagt aldus 944,94 EUR

Daarnaast genoot de partner van verzoeker ook inkomsten uit (interim)tewerkstelling, met name in december 2012: 476,34 EUR en in januari 2013: 152,54 EUR;

Dit betekent dat het referentieinkomen van de partner van verzoeker gedurende de meest recente periode (zijnde de periode die verwerende partij zelf selecteert), 1.154,56 EUR per maand. In ook nog rekening wordt gehouden met het maandelijks onderhoudsgeld van 298,02 EUR, bedraagt het netto-inkomen van mevrouw [S.] zelfs 1.452,58 EUR.

Er is geen reden waarom het inkomen uit onderhoudsgeld buiten beschouwing zou worden gelaten.

Artikel 40ter Vw. bepaalt uitdrukkelijk dat aan de inkomstenvoorwaarde geacht wordt voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honder twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Dit bedrag bedraagt ongeveer 1.320 EUR per maand.

Er dient dan ook vastgesteld te worden dat het inkomen van de partner van verzoeker deze grens duidelijk overstijgt, zodat verzoeker (en zijn partner) vermoed worden te voldoen aan de inkomstenvoorwaarden.

Huidig middel is dan ook gegrond

[...] Derde onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat geen onderzoek werd gedaan naar de individuele behoeften van het gezin waarbij verzoekster zich wenste te vervoegen.

Verwerende partij is echter bij haar beoordeling uitgegaan van een totaal verkeerd referentieinkomen van ongeveer 860 EUR per maand. De conclusie van verweerder, dat dit inkomen beneden de armoedegrens van 1.000,00 EUR per maand ligt, is hierdoor ook feitelijk onjuist !

Zoals hoger uiteengezet blijkt echter dat het referentieinkomen van de partner van verzoeker gedurende de meest recente periode (zijnde de periode die verwerende partij zelf selecteert), 1.154,56 EUR per maand beliep. Indien ook nog rekening wordt gehouden met het maandelijks onderhoudsgeld van 298,02 EUR, bedraagt het netto-inkomen van mevrouw SORGeloos zelfs 1.452,58 EUR.

Daarnaast moet er nog op gewezen worden dat de partner een verhoogde kinderbijslag genoot van 717,02 EUR per maand. Weliswaar wordt hiermee geen rekening gehouden bij het vaststellen van het referentieinkomen, maar dit neemt niet weg dat deze gelden het gezinsbudget aanvullen.

Daarnaast blijkt dat ook verzoeker zelf tewerkgesteld is en een inkomen geniet van 1.115,20 EUR (juni 2013), 1.227,46 EUR (juli 2013) en 913,11 (augustus 2013).

Weliswaar werden deze laatste inkomsten niet meegedeeld bij de aanvraag (toen werkte verzoeker nog niet), maar verwerende partij had deze wel gekend mocht men enig onderzoek hebben gedaan.

Artikel 40ter Vw. waarop de bestreden beslissing steunt stelt hierover:

[...]

Artikel 40ter Vw. stelt als voorwaarde dat de Belg waarbij verzoekster zich wenst te vervoegen, moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

In de wettelijke bepaling wordt vermeld welke bestaansmiddelen niet in rekening kunnen worden gebracht.

De wet stelt enkel als voorwaarde dat er stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voorhanden moeten zijn. De wet voegt eraan toe dat aan deze voorwaarde geacht wordt voldaan te zijn, zodra het inkomen 120% bedraagt van het bedrag bedoeld in artikel 14 § 1, 3° Wet 26 mei 2002.

Het betreft een referentiebedrag, zodat DVZ niet automatisch de aanvraag dient te verwerpen indien het bedrag niet wordt behaald (zie "Bestaansmiddelen gezinshereniging", in NJW nr. 249, 2 november 2011).

Welnu, de partner van verzoeker toont alvast volgende inkomsten aan:

Artikel 42 §1 Vw. bepaalt daarenboven:

[...]

De ratio legis was dat men wil voorkomen dat de partners tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden. In de memorie van toelichting wees de Belgische regering er op dat ze hiermee wenst te vermijden dat ascendenten van Belgische onderdanen bij aankomst in België in precaire omstandigheden terecht komen en ten laste vallen van de openbare overheden (M.-C FOGLETS, S. LUST, D. VANHEULE en Ph. DE BRUYCKER (ed.), De nieuwe Vreemdleingenwet, België in lijn met de Europese regelgeving, in Migratie en Migrantenrecht, recente ontwikkelingen, die Keure, 2007, 172).

Tijdens de bespreking in de bevoegde kamercommissie verklaarde de Minister (Kamer, OC 51 2745/001, 44):

"Deze regel wordt voorzien aangezein vastgesteld werd dat nieuwe Belgen die zelf geen of slechts marginale economische activiteiten uitoefenen, vaak hun ouders laten afreizen naar België en deze vervolgens doorverwijzen naar het OCMW".

De wetgever heeft dus zeker geen statische beoordeling ingevoerd. Het komt aan de overheid toe om een nauwgezette analyse te maken.

De wet stelt uitdrukkelijk dat het onderzoek dient (sic) gevoerd te worden, zodat het als een verplichting moet worden beschouwd.

Kortom, artikel 42 §1 Vw. houdt de verplichting in na te gaan op basis van de individuele behoeften van het gezin waarin verzoeker zal terechtkomen, of de vereiste bestaansmiddelen aanwezig zijn om te voorkomen dat verzoeker ten laste zou vallen van de openbare overheden (zie ook L. DENYS, Overzicht van het vreemdelingenrecht, UGA, Kortrijk, 2012, 2016-2017).

Behoeften kunnen bepaald worden door het aantal gezinsleden (met een inkomen), de eventuele huurlasten (tenzij eigen woning), ... ed.

Hierbij is het inkomen van verzoeker zelf (1.000,00 EUR), weldegelijk een relevant gegeven. Ook de lage huurprijs (425 EUR per maand) is daarbij relevant, en bevestigt dat het gezin weldegelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt, rekening houdend met de specifieke kosten en behoeften.

Door verwerende partij werd echter geen informatie opgevraagd, noch werd er enige analyse gemaakt omtrent de behoeften zoals die blijken uit de voorgelegde stukken.

Op verwerende partij rustte nochtans een motiveringsplicht waaruit moet blijken dat aan deze behoeftenanalyse werd voldaan.

Bij nazicht van de beslissing blijkt niet de minste analyse van de behoeften van de partner van verzoekster, nog van de andere

Uw Raad aanvaardde eerder reeds een schending van de motiveringsplicht wanneer uit de motivering geen dergelijke individuele behoeftenanalyse blijkt (RvV 29 maart 2012, nr. 78.310):

"Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker als aanvulling bij zijn aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie een bewijs van ziekte-uitkering van zijn Belgische echtgenote heeft voorgelegd. Bij nazicht van dit document blijkt dat verzoekers echtgenote in oktober 2011 een inkomen genoot van ongeveer 1040 euro. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet een inkomen slechts als stabiel, toereikend en regelmatig kan worden beschouwd indien dit ten minste gelijk is aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Voor het jaar 2012 bedraagt dit 1047,48 euro per maand. De Raad stelt vast dat de ziekte-uitkering die verzoekers echtgenote in oktober 2011 heeft ontvangen lager is dan honderdtwintig procent van voornoemd bedrag. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat "[u]it de voorgelegde documenten blijkt dat de Belgische echtgenote van betrokkene niet over voldoende inkomsten beschikt, zoals gesteld in artikel 40ter, [tweede lid van de vreemdelingenwet]".

De Raad laat voorts gelden dat een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoeker kan worden gevolgd in zijn stelling dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, aangezien nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoeftenanalyse heeft uitgevoerd.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen de referentiepersoon en haar familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden". [...]

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] Verzoekende partij houdt in een eerste onderdeel van het enig middel voor dat de beslissing steunt op feitelijk onjuiste gegevens.

[...]

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij haar beschouwingen feitelijke en juridische grondslag missen.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat verzoekende partij de bal mislaat waar zij poogt voor te houden dat de Belgische echtgenoot heeft aangetoond in de betreffende periode 12.2012 - 03.2013 over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten te beschikken.

Nazicht van de stukken van het administratief dossier leert immers dat:

- *verzoeker een attest van het ABVV voorlegde, waaruit blijkt dat de Belgische partner volgende netto werkloosheidsvergoeding heeft ontvangen:*
 - o februari 2013 : € 974,16 netto voor 24 dagen werkloosheid (beslag/terugvordering voor € 108,24)*
 - o januari 2013: € 905,01 netto voor 23,5 dagen werkloosheid (beslag/terugvordering voor € 100,56)*
 - o december 2012: € 365,31 netto voor 9 dagen werkloosheid (beslag/terugvordering voor € 40,59)*
 - o zijnde een gemiddelde van € 748.16 per maand;*
- *verzoeker tevens bewijzen van interim tewerkstelling betreffende de Belgische partner voorlegde als volgt:*
 - o maart 2013 : € 158,62 in totaal voor slechts 2 dagen, met name:*
 - *19.03 en 20.03.2013: €158,62*
 - o februari 2013 : geen bewijzen!*
 - o januari 2013 : € 223,00 in totaal voor slechts 3 dagen, met name:*
 - *21.01.2013:70,46*
 - *23.01.2013: €76,27*
 - *09.01.2013: €76,27*
 - o december 2012: € 476,34 in totaal voor slechts 7 dagen, met name:*
 - *17,19 en 20.12.2012: €224,01*
 - *12,13 en 14.12.2012: €224,01*

- 06.12.2012: €28,32
o zijnde een gemiddelde van € 214.49 over 4 maanden

Verzoekende partij is werkelijk niet ernstig waar zij omissie poogt te maken van het deel van de bruto-werkloosheidsvergoeding dat niet werd uitgekeerd ingevolge beslag of terugvordering, en waarbij zij aldus geen rekening houdt met het nettobedrag dat nochtans expliciet op het attest vermeld staat (onder 7).

Terwijl haar kritiek tevens voorbijgaat aan de motieven van de bestreden beslissing alsdat "Tevens zijn de voorgelegde bewijzen van interim-arbeid onvoldoende regelmatig en stabiel. Er werden slechts bewijzen van 3 maanden voorgelegd die bovendien ook onregelmatig zijn". Verzoekende partij laat dit motief volledig onbesproken. Zij kan trouwens ook niet ernstig voorhouden dat 2 dagen tewerkstelling in maart, geen enkele dag in februari, 3 dagen in januari en 7 in december een regelmatige tewerkstelling uitmaken.

In casu moet samen met de gemachtigde van de staatssecretaris worden vastgesteld dat verzoekende partij geenszins heeft aangetoond dat de bestaansmiddelen van de Belgische partnerstabiel, toereikend en regelmatig zijn.

De bestreden beslissing wordt dienomtrent geheel terecht als volgt gemotiveerd:

[...]

Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat haar inkomsten wel regelmatig zijn, omdat zij deze nog ontvangt, en verwijzen naar overzichten betreffende tewerkstelling, werkloosheidsuitkering, onderhoudsgeld en kinderbijslag.

Verzoekende partij gaat hierbij niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing inzake de stukken die t.a.v. de gemachtigde werden voorgelegd; in de bestreden beslissing wordt genoegzaam gemotiveerd om welke redenen met de verschillende inkomsten en ontvangen bedragen al dan niet rekening kan worden gehouden.

Verzoekende partij laat deze motieven volledig onbesproken, en toont dan ook niet aan dat deze kennelijk onredelijk zouden zijn.

Terwijl, in zoverre deze overzichten nog niet eerder aan de gemachtigde van de staatssecretaris werden bezorgd vooraleer de bestreden beslissing genomen werd, hiermee vanzelfsprekend geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook Rv.V. nr. 509, 29 juni 2007).

De verwijzing naar de inkomsten in juni, juli en augustus 2013 zijn dan ook niet relevant ter zake; verzoekende partij heeft deze stukken niet voorgelegd t.a.v. de gemachtigde van de staatssecretaris.

Waar verzoekende partij nog voorhoudt dat nopens onderhoudsgeld in artikel 40ter 2° niet wordt gesteld dat hiermee geen rekening kan worden gehouden, gaat verzoekende partij voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing alsdat "Dit onderhoudsgeld wordt volgens de voorgelegde bewijzen maar gestort tot augustus 2012. Bijgevolg is het onvoldoende recent. Tevens gaat het om een storting met de vermelding onderhoudsgeld, nergens wordt een bewijs aangebracht dat het zou gaan om een verplichte betaling waarop mevrouw iedere maand aanspraak kan maken".

In de bestreden beslissing wordt duidelijk gemotiveerd om welke reden de voorgelegde bewijzen van ontvangen onderhoudsgeld, laatst op 06.08.2012 (terwijl de print werd gemaakt op 21.03.2013 en hierop nog een afname in oktober vermeld wordt, doch geen storting na 06.08.2012 blijkt, en waarbij

verzoekende partij tevens niet heeft aangetoond dat het om een verplichte betaling zou gaan) niet volstaan.

Verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte en in feite.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete situatie van de verzoekende partij heeft geoordeeld dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Terwijl verzoekende partij niet betwist dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stipuleert dat "voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. (...)".

Krachtens artikel 40ter iuncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dient de te vervoegen Belgische onderdaan aan te tonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, om diens echtgenoot effectief ten laste te nemen, quod non in casu.

Ook de door verzoekende partij voorgehouden schending van de artikelen 40bis, §1 en §2, 4° en 40ter van de Vreemdelingenwet noch van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden aangenomen.

In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoekende partij aan dat het inkomen van de Belgische partner voldoet aan het referentie-inkomen.

Verzoekende partij herhaalt haar kritiek uit het eerste middel, die zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel (dewelke niet nodeloos wordt herhaald doch als hernomen moet worden beschouwd), elke grondslag mist.

Geenszins kan worden aangenomen dat verzoekende partij en haar Belgische partner t.a.v. de gemachtigde van de staatssecretaris hebben aangetoond dat het inkomen voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 40ter (iuncto artikel 40bis) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij voert in een derde onderdeel van het middel aan dat geen behoefteanalyse zou gemaakt zijn door de gemachtigde.

Verweerder herhaalt dat krachtens artikel 40ter iuncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet de te vervoegen Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, om diens echtgenoot effectief ten laste te nemen.

Uit de bespreking van het eerste onderdeel van het middel blijkt afdoende dat dit bewijs niet werd geleverd; de kritiek die uitgaat van het tegendeel, faalt volkomen.

Verweerder laat verder gelden dat de verzoekende partij het indienen van de aanvraag op 11.03.2013, uitdrukkelijk verzocht werd om bewijzen van bestaansmiddelen voor te leggen aan de gemachtigde van de Staatssecretaris. Verzoekende partij heeft stukken voorgelegd, die allen beoordeeld werden door de gemachtigde van de staatssecretaris en waaromtrent dan ook uitdrukkelijk gemotiveerd werd in de bestreden beslissing.

Verzoekende partij is niet ernstig waar zij verwijst naar stukken die zijn niet heeft voorgelegd, en dan voorhoudt dat de gemachtigde hiervan kennis kon hebben 'mocht deze enig onderzoek gedaan hebben'.

Verweerder laat gelden dat het uiteraard aan de verzoekende partij zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij haar aanvraag tot gezinshereniging, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat zij door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding diende te worden uitgenodigd om bijkomende bewijsstukken voor te leggen.

De verzoekende partij kan niet dienstig ontkennen dat zij de redelijke mogelijkheid heeft gehad om alle relevante bewijsstukken op nuttige wijze aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ter kennis te brengen, waarbij zij reeds bij aanvang was ingelicht omtrent de bewijsstukken die dienden te worden voorgelegd.

"Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen. " (R.v.St. nr. 95.805 van 23 mei 2001)

Geenszins diende de gemachtigde van de staatssecretaris nog een bijkomend onderzoek te doen naar het bestaan van eventuele stukken die verzoekende partij kennelijk zelf niet nuttig achtte, want die zij niet heeft voorgelegd bij de aanvraag of binnen de drie maanden na de aanvraag.

Verder toont verzoekende partij op geen enkele manier aan dat Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag automatisch heeft verworpen omdat het referentiebedrag niet werd gehaald. Integendeel, het weze herhaald, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris duidelijk gemotiveerd nopens de verschillende stukken die verzoekende partij heeft voorgelegd.

"Zoals verzoeker aangeeft in zijn verzoekschrift wordt de gezinshereniging niet automatisch geweigerd wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon. Zo wordt ook onderzocht of de Belg en zijn gezin nog over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. In casu blijkt zeer duidelijk uit de bestreden beslissing dat er wel degelijk onderzocht werd of er nog andere inkomsten waren waaruit zou blijken dat de verzoeker en zijn echtgenote in hun eigen behoeften kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker enkel inkomsten uit interim-arbeid voorlegt. Dit wordt niet betwist door verzoeker en vindt overigens ook steun in het administratief dossier. De verwerende partij neemt deze inkomsten niet in aanmerking om reden dat inkomsten uit interim-arbeid niet stabiel en regelmatig zijn. De Raad kan deze vaststelling bijtreden. interim-arbeid is per definitie tijdelijk, zodat geenszins gesteld kan worden dat de inkomsten verkregen uit dergelijke arbeid regelmatig en stabiel zijn. Verzoekers betoog dat de kans zeer groot is dat hij een overeenkomst voor onbepaalde duur zal kunnen afsluiten, doet hier geen afbreuk aan. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden aan de hand van de feitelijke gegevens die voorliggen op het ogenblik van het nemen van de beslissing en op dat ogenblik lagen enkel bewijzen van inkomsten uit interim-arbeid voor. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij, in tegenstelling tot verzoeker voorhoudt een behoeftanalyse heeft gemaakt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt op dit punt niet aangetoond. " (R.v.V. nr. 78.968 van 11 april 2012)

Verweerder stelt overigens vast dat verzoekende partij zich beperkt tot het louter stellen dat de behoeftenanalyse niet is gemaakt en zich derhalve beperkt tot een louter theoretisch betoog zonder in concreto aan te tonen met welke elementen die zij heeft voorgelegd, door de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou zijn gehouden en om welke redenen zij meent dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan welk belang zij heeft bij haar beschouwingen dienomtrent, terwijl de wettelijke bepalingen terzake het ontbreken van de behoeftenanalyse niet sanctioneren met een absolute nietigheid. Het komt aan de vreemdeling toe om alle informatie die deze nuttig acht, voor te leggen. Verzoekende partij kan niet ontkennen dat de gemachtigde van de staatssecretaris alle stukken die werden voorgelegd, heeft beoordeeld.

In zoverre de verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, laat verweerder gelden dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt zich in een gelijkaardige situatie te bevinden, en het arrest niet op haar persoonlijke situatie beperkt.

Terwijl aan arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook geen precedentwaarde kan worden toegekend.

Gelet op het gebrek aan aangetoonde actuele bestaansmiddelen heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat de situatie niet als voldoende kon worden geëvalueerd.

Verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte en in feite.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan de verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG laat verweerder tot slot nog gelden dat de verzoekende partij heeft nagelaten om op duidelijke wijze uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden, zodat de verwerende partij van oordeel is dat het enig middel op dit punt onontvankelijk is.

Daarnaast wijst de verwerende partij erop dat de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de Wet van 25.4.2007 bepaalt het volgende :

"Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden. en artikel 11, §2, d), van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. "

Ook in het K.B. van 7.5.2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, staat vermeld in artikel 1 :

"Dit besluit integreert de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. "

Verweerder laat gelden dat na de omzetting van een richtlijn particulieren slechts op dienstige wijze een beroep kunnen doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (H.v.J. 4 december 1991, C.253/96 tot en met C258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens H.v.J. 3 december 1992, C-140191, C- 141191, C-278191 en C279191, Suffritti, punt 13). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan.

Dienaangaande verwijst de verwerende partij nog naar een arrest dd. 20.2.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolr. 23.332) :

" Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Pari. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoekster toont

niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen. "

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, en voor het overige ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.3.2. Verzoeker diende een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als echtgenoot van een Belgische onderdaan.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;"

Artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt:

"§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen."

Artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden"

Gelet op voorgaande bepalingen diende verzoeker onder meer aan te tonen dat zijn Belgische echtgenote beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verweerder oordeelt in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat deze stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische echtgenote niet zijn aangetoond. In grote lijnen stelt hij hiertoe allereerst dat de bestaansmiddelen uit een werkloosheidsuitkering onvoldoende toereikend zijn. Verweerder motiveert dat deze in de periode december 2012 – maart 2013 gemiddeld maandelijks 860 euro netto bedroegen, hetgeen lager ligt dan de armoedegrens van 1000 euro voor een alleenstaande in België. Hij oordeelt dat aldus deze bestaansmiddelen veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid te garanderen voor verzoeker en diens Belgische echtgenote en zij het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De Raad merkt in dit verband nog op dat verweerder in de nota met opmerkingen tot een lager gemiddeld inkomen komt. Hierbij gaat verweerder er voor de maand december 2012 vanuit dat slechts 365,31 euro netto werd uitbetaald. Uit de voorgelegde verklaring van ontvangen werkloosheidsuitkeringen van 28 maart 2013 blijkt evenwel dat voor de maand december 2012 zowel op 7 als op 9 januari 2013 werd uitbetaald (respectievelijk 365,31 en 345,01 euro). De voorgelegde rekeninguittreksels bevestigen beide betalingen. Er blijkt niet dat het hier een rechtzetting zou betreffen. Er dient aldus te worden uitgegaan van een gemiddeld inkomen uit werkloosheidsuitkeringen in de laatste drie maanden voor de aanvraag van 860 euro, zoals ook vermeld in de beslissing tot weigering van verblijf. Daarnaast wordt geoordeeld dat de voorgelegde bewijzen van interimarbeid onvoldoende regelmatig en stabiel zijn, nu slechts bewijzen voor drie maanden voorlagen die bovendien ook onregelmatig zijn.

Verzoeker betoogt dat verweerder is uitgegaan van een onjuiste feitenvinding waar hij uitgaat van een gemiddeld inkomen van 860 euro per maand in de meest recente maanden voorafgaand aan de aanvraag. Hiertoe wijst hij onder meer op het gegeven dat er ook nog inkomsten voorlagen uit een interim-tewerkstelling van de Belgische echtgenote.

Aldus dient te worden aangenomen dat verzoeker aangeeft dat bij het bepalen of de aangetoonde bestaansmiddelen toereikend zijn ten onrechte niet alle feitelijke gegevens zoals deze voorlagen werden betrokken bij de besluitvorming. Het is niet betwist dat er in het kader van de aanvraag tevens inkomsten voorlagen van een interim-tewerkstelling van de Belgische echtgenote. Deze inkomsten werden evenwel niet meegenomen in het gemiddelde inkomen dat als uitgangspunt werd genomen voor het bepalen of er sprake is van toereikende bestaansmiddelen. Hiertoe werden enkel de inkomsten uit een werkloosheidsuitkering in aanmerking genomen. Betreffende de inkomsten uit interim-tewerkstelling geeft verweerder aan dat deze niet regelmatig en stabiel zouden zijn, doch er blijkt niet dat deze inkomsten op deze grond niet langer kunnen worden meegerekend bij het bepalen van het gemiddelde inkomen van de laatste maanden voorafgaand aan de aanvraag dat wordt getoetst aan de voorwaarde of de bestaansmiddelen toereikend zijn. Er dient te worden benadrukt dat de wetgever waar hij de vereiste van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen vooropstelde, heeft voorzien in cumulatieve voorwaarden waaraan de bestaansmiddelen moeten voldoen. Uit het gegeven dat bepaalde inkomsten niet zouden voldoen aan twee van deze voorwaarden volgt nog niet automatisch dat deze inkomsten niet langer in aanmerking dienen te worden genomen bij het toetsen van de derde van deze voorwaarden.

In casu dringt bovendien de vaststelling zich op dat er te meer grond was om bij het beoordelen van de vraag of er toereikende bestaansmiddelen zijn rekening te houden met de inkomsten uit interim-tewerkstelling, gelet op het gegeven, dat als algemeen bekend kan worden beschouwd, dat een werkloosheidsuitkering wordt verminderd in functie van het aantal dagen in de betreffende maand dat de betrokkene op basis van interim-contracten was tewerkgesteld. Zo dient *in casu* te worden vastgesteld dat er in de periode van december 2012 tot en met februari of maart 2013 – die verweerder als uitgangspunt heeft genomen voor het bepalen van het gemiddelde inkomen – sprake is van

schommelingen in de ontvangen werkloosheidsuitkeringen die overeenstemmen met schommelingen in de gepresteerde interim-arbeid. Het gegeven dat bij het bepalen van het gemiddelde maandelijkse inkomen – dat vervolgens wordt getoetst aan de vereiste dat de Belgische echtgenote dient te beschikken over toereikende bestaansmiddelen – geen rekening wordt gehouden met de inkomsten uit interim-arbeid die tot gevolg hebben dat dit gemiddelde inkomen uit werkloosheidsuitkeringen lager ligt dan bij niet-tewerkstelling, heeft in wezen tot gevolg dat verzoeker in een nadeligere situatie terecht komt doordat zijn echtgenote niet volledig wenst terug te vallen op de werkloosheidsuitkering doch inspanningen levert om occasioneel interim-arbeid te verrichten.

Verzoeker kan aldus worden gevolgd waar hij aangeeft dat verweerder uitgaat van een incorrecte en onzorgvuldige feitenvinding waar deze enkel op basis van het gemiddelde inkomen uit werkloosheidsuitkering van de meest recentste maanden – waarvan niet is betwist dat deze stabiel en regelmatig zijn – besluit dat geen toereikende bestaansmiddelen voorliggen.

Zoals hierboven aangegeven, dienen de bestaansmiddelen naast toereikend ook stabiel en regelmatig te zijn. Wat dit betreft betwist verweerder in de beslissing tot weigering van verblijf niet dat de inkomsten uit een werkloosheidsuitkering voldoende regelmatig en stabiel zijn. Dit gegeven wordt wel betwist voor wat de inkomsten uit interim-arbeid betreft, en dit met name omdat slechts drie maanden interim-arbeid werden voorgelegd die ook onregelmatig zijn.

Op grond van de reeds aangehaalde interferentie tussen de ontvangen werkloosheidsuitkering en de gepresteerde dagen interim-tewerkstelling, dient evenwel te worden aangenomen dat ook op dit punt van de motivering ten onrechte niet alle feitelijke gegevens mee in overweging zijn genomen. Een vermindering of het wegvallen van de inkomsten uit interim-tewerkstelling heeft zo immers tot gevolg dat verzoekers echtgenote een hogere werkloosheidsuitkering zal ontvangen, waarvan – zoals reeds gesteld – niet is betwist dat deze inkomsten regelmatig en stabiel zijn.

In ieder geval dient verder te worden opgemerkt dat zelfs indien nog niet blijkt dat de bestaansmiddelen van de Belgische echtgenote 120 % bedragen van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en niet alle van de voorgelegde inkomsten voldoende stabiel en regelmatig zijn, enerzijds voormelde norm slechts een referentiebedrag betreft en geen bedrag onder hetwelke de gezinshereniging niet kan worden toegestaan en anderzijds het artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet – dat verzoeker tevens inroept – stelt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Daargelaten de vraag of verweerder, door te verwijzen naar de armoedegrens voor een alleenstaande in België, een individuele behoeften-analyse heeft doorgevoerd, dient te worden aangenomen dat hoger vastgestelde incorrecte feitenvinding – waarbij de vaststelling zich opdringt dat het gemiddelde inkomen van de laatste zes maanden voorafgaand aan de aanvraag wel degelijk hoger ligt dan deze armoedegrens – tevens de eventuele doorgevoerde behoeften-analyse aantast. De Raad kan als annulatierechter deze behoeften-analyse niet herdoen in het licht van de vastgestelde incorrecte feitenvinding. Het komt enkel aan het bestuur toe te bepalen of *in casu* de bestaansmiddelen van de Belgische echtgenote volstaan om, gelet op de specifieke behoeften van het gezin, te voorkomen dat de echtgenoten ten laste zullen vallen van het sociale bijstandstelsel.

Bovendien dient in dit verband ook te worden opgemerkt dat een behoeften-analyse inhoudt dat de eigen en specifieke behoeften van het gezin als uitgangspunt dienen te worden genomen. Verzoeker wijst er in dit verband correct op dat hij in het kader van zijn verblijfsaanvraag een huurovereenkomst heeft overgemaakt, doch er blijkt niet dat bij de behoeften-analyse met de huurlasten rekening werd gehouden.

Gelet op voorgaande bespreking dient een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel te worden aangenomen.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

Als gevolg van de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden komt verzoeker opnieuw in de situatie waarin hij op grond van zijn hangende aanvraag gerechtigd is op een tijdelijk verblijf in het Rijk en dit in afwachting van een nieuwe beslissing. Gelet op een goede rechtsbedeling dient bijgevolg ook het bevel om het grondgebied te verlaten te worden vernietigd.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS